

LA CAYGUDA DE LA FULLA.

! Ma noy, quina MAESTRELADA!!

CONTI AB NOSALTRES.

Dèu fer dos anys ó una cosa així—vostés se 'n recordarán—vá publicar l' *Esquella* una caricatura que representava lo següent:

Una sala fosca, unes quantas cadires desocupades, una taula y un quinqué ab pàmpol, apagat. Lo lema deia: «Al venir gobernador nou» ó una cosa així. Al costat hi havia la mateixa sala, lo quinqué estava encès, sobre la taula hi reinava gran moviment. Lo lema deia: «Al cap de un quant temps de ser aquí.»

Creguin que may olvidare que aquest grabat que bè podia servir d' advertencia als governadors, en lo sentit de que al venir de fresh, los punts se declarava en huelga posantse a véurelas venir, per tornar á comensar á la primera oportunitat; may olvidaré, repetixo, que aquest grabat vá ser dut als tribunals á instancia del governador de la província.

Jo 'm trencava 'l cap pensant:

«Qué dimontri l' hi haurás fet al senyor gobernador que 't pagui una advertencia ab una causa? ¿Cóm pot donarse per aludit en un grabat que no resa res ab ell?

Tal vegada, pensava, parlant de jugadors, de joch y de ruleta, s' ofenen sas castas orellas..... ¡Qué se jo!.. Un excés de pondonor, un punt com qualsevol altre l' induheix á procurar que no 's parli de aquestas coses, porque ni de paraula, ni expressant una sospita, puga imaginarse ningú que á Barcelona 's juga mentre ell permaneix al davant de la província.

Pero un dia vaig veure una casa de joch coneiguda y reconeguda, á la porta hi havia dos agents d' ordre públich.

—Será una sorpresa, vaig pensar.

En efecte, vá ser una sorpresa; pero una sorpresa per mí. Aquella parella de polissons l' endemá encara hi era, l' endemá passat també y sempre més, tots los días los polissons á la porta. Semblavan la guardia de honor del *garito*.

Y mentres tant al Jusgat continuavan instruïntse las diligencias contra la *Esquella de la Torratxa*.

Y de la llorigada de lladres de totas menas que infestaven los carrers de Barcelona que me 'n diuhen?

N' hi havia per tots los gustos: afana-rellotjes y escura-butxacas; taruguistas d' aquells del cartutxo de perdigons y vuida-pisos d' aquells que desembrassen una habitació ab més brillo y salero que 'ls mossos de la conductora.

Lo robo de un rellotje no era robo... simplement, l' havian perdut, y donant un tant de trobas podian recobrarlo. Si 'l subjecte robat era persona de distinció, la mateixa policia que no sab res, que no véu res, que no averigua res, s' encarregava de realisar la miraculosa recuperació de la alhaja.

De tal manera que més de una y de dos vegadas un hom' se preguntava:

—No seria millor, més econòmic y sobre tot més moral, cridar als Hadres á reunio y dirlos: «Vos reparatiém per parts iguals la cantitat que gastém en policia y vigilancia; pero ab una condició: que no havéu de robar!»

Are ja no dich res de l' higiene de la prostitució, ó millor dit de la prostitució de la higiene.

Desde que vaig saber que 'l vici més degradant era materia imponible; desde que vaig averiguar que les autoritats encarregades de apartar del mal camí á las infelissas, se prevalian de certs articles del reglament per obligarlas á permaneix al fondo del abisme; desde que 'm vaig convence de que á Barcelona, en plé sigle XIX, estava en tot vigor la tracta de blancas; y finalment desde que vaig entendre que no 's donava may compte á ningú de la inversió dels fondos de l' higiene, vaig preguntarme:

—Ahont som, senyors, á Barcelona ó á Xina? ¿Tenim governadors ó tenim mandarins? ¿Hi ha lleys escriptas en lo còdich y en la conciencia ó bé no hi ha altra cosa que ignobles caprichos, fam insaciabile y vergonya y codicia?

Pero hi havia més encare.

Se deya que... s' assegurava que.... Se murmurava que....

Benaventurats los que tenen la bossa provehida que á favor d' ells se resoldrán tots los expedients.

Benaventurats los que gosan del apoyo ó interès de la llopada dels que manan, que á cambi de uns quants vots en favor del candidat ministerial, rebrán carta blanca per totas las infamias y per totas las tropelias.

Benaventurats los que tenen influencia perque al port ells descarrega'án los barcos com millor los sembla, en perjudici dels que no coneixen certas manyas ó no estan disposats á comprar á més bon preu, lo dret de fastidiar als demés.

De manera qu' era impossible girarse.

Barcelona venia á ser la Habana d' altres temps: una gran mina per explotar. ¿T' has empobrit pèl partit? ¿Has fet sacrificis costosos? T' tens algun bon padri que

s' interessi per tú? Donchs roda 'l mon y vés al Born. Que Barcelona es bona si la bossa sona.

Y la bossa sona. ¡Vaya si sona!

Era necessari que tanta inmoralitat y tant escàndol cessés de una vegada.

Y sembla que s' ha acabat ó al ménos está en vias de acabarse.

Un home recte, inflexible, zelós, infatigable, un home acostumat á administrar justicia, una persona que al poch temps de trobarse aquí vá ferse notar per la séva honrada impetuositat contra la gent perduda, en una paraula, lo Sr. Gil Maestre s' ha fet càrrec del mando de la província.

Mentre sigüe jutje demostra una gran independència de caràcter, un valor á tota prova y un desitj invencible, sols comparable al del nadador robust, de oposar lo pit á las onades de l' inmoralitat.

Un dia, quan fins los diaris ministerials—ells se sabrán perquè—disparavan bala rasa contre 'l governador de la província, un periòdic vá deixar anar lo nom del Sr. Gil Maestre, com á medi de acabar ab lo pandillatge y ab la truaneria.

L' opinió vá respondre desseguida. Barcelona en pés va exclamar:—¡Tant de bò que 'l fessin governador!

Vingué un canvi de govern, y per primera vegada desde Madrid vá donarse satisfacció á la opinió general de Barcelona.

—Satisfacció completa?

No ho sé. Ho seria si en lloc de nombrarlo governador interi, se 'l nombress definitiu, concedintli totas las facultats que fà necessàries l' estat de Barcelona.

No n' hi ha prou ab encomenar una missió á una persona intelligent y honrada, es necessari donarli tots los medis de cumplirla.

Un valent sense armas sucumbeix; un general sense exèrcit, es impostant.

A Barcelona hi ha vics y ressabits arrelats fondaument. No sé si la policia avuy existent será prou digna del nou governador.

No sé tampoc si 'l dia ménos pensat lo batibull dels traficants de la política, que tot ho envenenan y ho corrompen, arribarà á despertarse, mermant l' autoritat de un governador qu' en lloc de considerar als seus administrats, segons lo color del bando á que pertanyen, no pot considerarlos sino dividintlos en dos categories: homes de bò y homes dolents.

Protecció als homes de bò, guerra implacable als dolents.

Perque 'l genero polítich que avuy s' istila no 's para en barras.

Molts cops lo compromís de donar un acta de diputat á un tipo qualsevol que anirà á Madrid á treure unas quantas credencials pels amichs y á votar contra 'ls interessos del país que representa, fà fer las majors indignitats.

Ja sé—n' estich segur—que 'l digne governador actual de la província es incorrúptible y tinch la convicció, més encare, la seguretat, que no ba de baixar veles per res nt per ningú.... Pero qui 'ns assegura que 'ls mateixos que l' han nombrat, cedint á las corrents de la opinió, demá no s' arrepenteixin y no 'l desairin, quant se convenisin de que ab ell, los tunos no hi han de fer carrera?

Per la nostra part, coneixent alguns del actes per ell realisats fins are, y estant imposats com estém de alguns que 's proposa realisar, no hem d' escatimarli ni las nostras simpatias, ni 'l nostre més decidit apoyo.

En aquest punt no sols obehim los dictats de la conciencia, sino qu' estém al costat de la ciutat de Barcelona.

Guerra á la inmoralitat y al crim y cayga qui caygal! Senyor Gil Maestre !vinga una bona maestralada!

P. DEL O.

UN BATEIG.

Fá un sol que torra. Son las quatre de la tarde d' un diumenge d' istiu en un poblet de la vora de Martorell. La campana de l' iglesia tocava á bateig ab uns ànimous com si toqués á somaten.

A l' escolà l' hi anirà bò: batejan al nen de la pujilla de cal Soca casada ab lo xich de cal Plà, y aquells tenen fama de rumbosos.

Lo capellà surt de l' iglesia y se 'n va á casa sèva á prepararse per anar al tech com á un dels convidats.

Los xicots vestits de las festas jugan al flèndit á la plassa de l' iglesia esperant que surti 'l bateig, pues hi haurán quartos, nous y confits en gran. Al fi surt y lo padri reparteix monedes als xicots mentre la jaya de la casa coloca per órdre á la gent per dirigirse á la masia.

Al devant la llevadora que 's posa un mocador al cap en lloc de la caputxa y va embrassada ab lo ciri, lo petit y 'l parayguas perque 'l sol no escalivi á la criatura, pues per ella ray! té una cara que sembla

una crosta de pá recuit. A un costat hi porta á sa filla, una noya de sis anys que va sempre agafada á sa fan-dillas y al altre hi va una tia.

Després ve la padrina y jaquí de la gracial. Es una pageseta mes salau! Vestida de la festas ab una mantellina blanca y un vestit de fay, que li varen fer a Vilatorta per la festa major i que ayrosa va ella y que sabrà brinca com un vimet! La séva cara moreneta, mitjà cuarta per la mantellina, ha fet perdre l' orèmus a més de quatre y en sos ulls grossos y negres s' hi trasllueix l' alegria d' esser envejada per las demés y admirada per 'ls joves que sols tenen ulls per ella. Y en quant a bon partit, es la noya de la Masia gran juna casa que no saben lo que 's tenen!

Al seu costat sa germana, un' altra nena que com la major part de las pagesetas de Catalunya l' honran per son tip y per sa gracia y si bé no tan maca com sa germana porta 'l vestit de fay com si no n' hagués dut altre en sa vida y la mantellina tirada sobre 'ls ulls y arreplegada al darrera la favoreix de allò més.

Al darrera la séva mare y dos ó tres parentas y convidades totas ab lo parayguas á la mà á punt d' obrirlo al sortir de 'l poble. Mes enrera lo padri y 'ls homens que ja 's preparan per tirar confits á las noyes que desitjosas de veurels esperan en los portals.

Los xicots saltant rodejan á la comitiva que 's posa en marxa cridant allò de «Senyor padri, un porró de vi» y esbatissant per cullir un confit ó arreplegar una nou. La gent surt al portal á tasanciar los vestits y 'ls homes començan d' apedregar á las jo vas, que tot rihent posantse una mà á la cara, tirant lo cos enrera y amenassant ab l' altre, cridan que no 'ls en tirin més; en quant la padrina y sa germana mitjà lligadas pe 'ls güants no paran de tirar als joves, quedant hasta un xich ressagadas per poderne tirar un grapat més.

Aixis ab lo cridar de 'ls xicots, lo riure dels joves y de las noyes, las exclamacions de «¡ay! quin vestit, mira las de la Masia, quin luxo» van atravessant lo poble dantli un sello de festa y aumentant la alegria, per ser per tothom una nova distracció veure un bateig en lo qual hi va lo millor de las masies més ricas.

Arribats que son á la carretera que 's ha de seguir un tres per tornar á la masia s' obren los parayguas per mor del sol que bat ab tota forsa y van quedant enrera 'ls xicots que 'ls havien seguit al travessar lo poble y 'ls grups ja 's confonen marxant depressa perxò, y atravessant conversas sobre la gent del poble, de si la noya de cal Pep enraona ab 'l hereu de cal Notari, ó de si la Pona de cal Fusté s' ha amagat al passar lo padri, y entre rialles y ditxos se passa la carretera sense adonarsen fins á trencar per un camí ombrívrol per los grossos salsers y albas que creixen prop d' un rech d' agua, camí que conduceix á la Masia de cal Plà.

Llavors veure lo bateig atravessar per l' estret camí que deixan las canyas que ja dretas lo limitan com parent ó ja 's blinca fins a tocar la cara del qui hi passa, veure la llevadora ab lo parayguas vermell obert encara per privar á la criatura que porta la cara tapada ab un mocador blanch de puntas, de las llambregades del sol que á trossos atravessa per entre l' espès fullà; veure las dues nines ab la petita sombrilla de seda blava caminant ab cuidado per mor del camí un xich relliscós y separant ab la mà enguantada los vimets que creixen per la vora del regueroll que se sent corre aprop; los homens ab lo mocador al coll ventanise ab la gorra tots vestits de las festas, y 'ls jayos ab la barretina morada á l' espatlla aixugantse la clepsa ab un mocador d' herbas, es un quadro poètic en extrem.

Bèn prompte al surrir del camí s' ovira la masia de cal Plà, ahont tres ó quatre minyonas aixerides y lleugeres com unes daynas, vestides de las festas, acaban de parar la taula per refrescar los convidats.

Ja 's troba en la masia lo senyor rector que no podia faltarhi y 'l obrera ó administradora de la Mare de Déu de 'l Rosé, que va per la limosna y lo refresh a tots los casaments y bateigs que 's fan pe 'ls voltants: costum que va perdentse com la de donar un ram de flors artificials á la novia que 'l porta tota cofoya pel camí dant en cambi una limosna á l' obra que deixa 'l ram.

Arribada que n' es la comitiva del bateig á la masia s' augmenta l' xibarri de crits, conversas y preguntas de 'ls que ban anat á batejar y dels que s' han quedat á casa per arreglar lo menjar ó fer companyia á la partera.

La llevadora y las demés donas se 'n pujan al cuarto de la mare á preguntar com se troba y la llevadora ab un «tingui ja 'l hem fet cristia» l' hi entrega 'l nen. Llavors entran los enraonaments, los consells y 'l cortar casos que sols terminan al cridarlas las minyonas, que 'l dinà es á taula, y tot se posa en moviment unes per treures la mantellina, ó posar-se un devantal y 'ls homes que s' estaven assentats á l' entrada parlan ab lo capellà ó fan broma ab las criadas. Per si tothom s' assenta á taula ahont ja fumejan un parell de cassolas d' arros una á cad' extrem, colocadas sobre lluhents estalvis, que això es lo refresh ab un entrant de conill ó pollastre. Comensa lo dinar dant los puestos de preferència als padrins y al senyor rector, ocupant los altres los demés ab una porció de marrechs, se solem-

nisa lo bateig ab alegria que s' trasparenta en las caras de tothom, desitjant entre cullarada d' arrós y tirada de vi pugan per molts anys tornar à bateig per la pubilla de cal Soca.

MISTER JUONSON.

UN COP D' ULL ALS TEATROS.

Entre *Donna Juanita y Tancredi* s' ha estrenat al Principal: *Giorno è Notte*, opereta de Lecocq. No es un' obra de primer ordre; pero te un argument bastante divertit y pessas de música de efecte. Ja l' istiu passat l' haviam vista al *Retiro* feta per la companyia de 'n Cereseda; pero 'ls italians la carregan de sal y pebre. Lo dia del estreno durant l' acte segons un gat negre vá saltar sobre las taulas y desde las taulas á la segona fila de butacás. Me vá fer l' efecte de un socio de la *Juventut católica* esparverat al veure que al Teatro *Santa Creu* totas las artistas ensenyan las pantorrillas.

Romea: benefici del Sr. Mendez ab un drama vell; pero plé d' interés. Se titula *El payaso* y sigue molt ben interpretat pel protagonista.

M' han dit que l' *Circo* ha obert las seves portes ab una companyia de sarsuela organisada baix la base del barítono Sr. Moragas y de la seva esposa la tiple Sra. Martí. He vist en los diaris que han posat *Campanone*, *La guerra santa* y *Los mosqueteros grises*. Crech, segons notícies, que ho fan bastant bé; pero jo no puch assegurar res de *motu proprio*, per la senzilla raho de que aquella Empresa no deu haver sentit a dir que hi ha un periòdic a Barcelona titolat *L' esquelle de la torratxa* que s' ocupa de teatros.

Y vels' hi aquí que ja tenim al *Retiro* vestit d' hivern: pintat y empaperat de nou, ab embans que privan l' aire y respiraderos y ventiladors que l' renovan, y ab estoras per mantenir lo calor, sembla que diga: «Anéu venint, filarmónichs, anéu venint.... á dos ralets no més!» Al últim aquell teatro haurá sortit ab la seva de crear y sostener l' òpera popular. Mentre prepara 'ls *Hugonots*, vá repetint las obras més aplaudidas: *Un ballo in maschera*, *Frà Diàvolo*, *Macbeth* y *Favorita*.—Diumenge plovia en gran, y un xorro d' ayuga queya sobre l' encarregat de las timbalas. Sentint un' òpera tot prenen una duixa 's curan moltes malalties, entre elles la mania de tocar las timbalas.

L' *Espanyol* y l' *Tivoli* continuan fent grans entrades tots los diumenges tarde y nit: l' *Espanyol* ademés explota 'ls dijous y l' *Tivoli* 'ls dissaptes. Fins are no s' ha estrenat cap obra de las que tenen anunciacions dits teatros. Tot anirà venint, y llavors parlarém d' ells més extensament.

Amigo, qui se 'n ha endut la palma aquesta setmana ha sigut lo *Circo equestre* de la Plaça de Catalunya. L' Senyor Alegria á la quènta, ha volgut despedir-se del públic fins al any que ve, de una manera brillant. Lo benefici de la seva simpàtica senyora l' hi proporciona un plé de gom á gom: la beneficiada rebè molts regalos: fins n' hi havia un del Sr. Fontrodona, qu' es lo decano de la concurrencia: avuy lo mateix que quan era regidor no hi falta una sola nit. Fins sembla que senthi ell, lo circo es més plé.—Pel demès s' han estrenat artistas molt notables: La *família Colmar*, composta de fill, pare y mare que jugan ab lo noy com ab una pilota y aquest cau sempre de pèus lo mateix que 'ls gats. Exercicis perillós y de mérit que l' públic aplaudeix ab entusiasme.—Després los marruecos *Abachi* y *Muzuz* que tenen la pell de color de catxumbó y saltan lo mateix que 'ls tigres. L' única cosa que en concepte meu los fà desmereixe, es que sigan *infials*, enemichs de la nostra santa religió. Lo senyor Alegria hauria de batejarlos. Aixis lo públic que 'ls aplaudeix no tindria remordiments de conciencia.—Los *Cuatro bemoles*, (dos catalans, un viscaïn y un andalús) son quatre artistas de cap d' ala. Ja poden anar pel mon, que per tot arreu se guanyaran la vida. Tocan en serió y en broma varios instruments, se caracterisan de negres y l' públic los obliga á sortir cinch y sis y set vegadas. Y encare dirán que nadie es profeta en su patria.

Dissapte's obra la casa gran: estigen tranquilos, que no faltarà qui 'ls donga compte de las funcions del Liceo, sino ab la gracia ab que ho feya 'l pobre Leyandro, ab la deguda imparcialitat.

N. N. N.

A.....

Una de las més divinas
aubades de que gosarem
tant tú, com jo, nos sentarem
d' un castell entre las ruïnes.
Y admirant lo descubiert
—permít que 'n fassi recort
crizia nostre transport
en brassos d' aquell desert.

Allí de lo cart cultit
l' aspre trouca tant sols hi brota
y un poch més enllà s' hi nota
algun pati derrubit.

Y d' entre mitj' las filadas
de sechs y podritis boscallis
divisavam sens' cristalls
y sens' escuts sas portadas.

Nostre amor, lo siti, l' dia,
la sola y tranquila estancia
y del contorn la vagancia,
tot nos brindava poesia.

Tu estavas pàlida, jes clà!
jo plé d' amor ab perdó
te vaig demaná un petó,
primer que 'm vares doná.

Y ab carinyo caute ós
que casi explicar no sé,
tras d' aquell petó primé
me'n donares hasta dos.

Quan las ruïnes deixares
ab un cert estrany dolor,
—jaquí queda lo meu cor!
casi plorant exclamares.—

Y com tot passa qu' aterra
ton amor quedá en olvit,
vaig mirá y veji en ton pit
en lloc de foch tant sols terra.

Y al recoriar las mohinas
frasses, de poch temps avants
veig que tenias molt ans
ja lo teu cor entre ruïnes.

A. F. y O

ESQUELLOTS.

Un extranger s' escandalisa de lo següent:
Havia anat á l' ofici al Pi y l' cobrador de las cadiras
vá passar á cobrarli quatre quartos.

Al cap de un rato, segona passada, y quatre quartos més.

—Pero home gno hi pagat fá un moment? que per ventura no se 'n recorda?

—No hi fá res: are ha sortit un' altra missa y 's paga á dos quartos per missa.

Poch rato després tercera passada: havia sortit una tercera missa. L' extranger vá donarli una moneda de quatre duros, demandant cambi y l' de las cadiras vá moure un escàndol.

Aixis com als teatros de Madrid hi ha funcions per horas, á la iglesia del Pi y crech que en las altres succehirà l' mateix—cada missa representa una funció nova que 's paga apart.

Pero al ménos á las portas de las iglesias hauria de posars' hi una nota com la dels cartells dels toros, que digués:

—No se admiten monedas que deban pesarse.

Aquí vindria bè recordar aquell passatge de la vida de Jesucrist: «L' expulsió dels mercaders del temple.»

Pero prefereix una cosa: avants de que 'ls mercaders sigan los qu' expulsin del temple á Jesucrist, serà necessari que 'l bisbe nou, com á bon catalá y home decidit ho eviti.

Si vol confirmar als traficants, ja té galtas que s' esperan.

S' ha canviat l' armament dels veterans. Are tenen remington lo mateix que l' exèrcit.

—Avi, deya una criatura, neta de un veterano: cuygado á ferse mal gho sent? Mirí que de un mánech d' escombra 'n ván sortir set balas.

Y 'l veterano deya:—Are que tinch remington, ja puch morir! Deu meu!

Un jove de cara mística, coll-tort y ulls baixos, vá presentarse á la sagristia de una iglesia de monjas de Valencia, y mentres lo sagristà era á avisar al vicari, vá desapareixer, enduhense'n un calze, una patena, un panyo y altres objectes.

A la quènta l' jove de cara mística, coll-tort y ulls baixos era un aprenent de capellà, que no tenint diners, buscava las eynas per establir-se, pèl seu compte.

A Inglaterra s' han casat dos muts, y muts eran tots los convidats á la boda.

M' hauria agradat veure com dinavan.

De segur que després del Champany enrahonarian ab los cotzes, sobre tot los que tenian una vehina guapa.

Llegeixo:

«A Colmenares, poble de la província de Málaga, han sigut assassinat y ferit respectivament dos recaudadors de contribucions.»

Ja han cobrat.

Se queixa un periòdic de que una targeta postal

per l' interior, vá passar per París avants de arribar al seu destino.

Quan vulgan fer un viatje, ja ho saben: no vajan al carril. Basta que 's fiquin dintre de un sobre y 's fasen tirar al correu.

Ab un cable sub-mari que s' ha posat de nou, assegura un periòdic que 's telegramas dirigits al punt més apartat del Brasil no tardan més que unes 24 hores á arribar al seu destino.

Imposible! De Barcelona á Madrid ja n' hi estan més.

Resposta d' un catalanista:

—Pero que per ventura no sab vesté que Barcelona es mes luny de Madrid que del Brasil?

A Italia han comensat á usarse petits llumets elèctrics en las corbatas, en compte de diamants.

¡Qué volen que 'ls diga!

—Per electrizar á las donas me sembla que 'ls diamants han de ser més eficassos que la llum elèctrica.

Los madrilenyos tindrán carreras de caballs los días 27, 29 y 31 del actual.

Més valdría que corressen esquerrans de província: seria un espectacle més nou y més barato.

Aixis com aixis, al entornar-se'n á casa seva sense destino (no n' estan poch de correguts).

Al Sr. Mascaró, president de la Diputació provincial l' hi han concedit la gran creu de Isabel la Católica. Sembla que 'n Xana s' ha ofert per ferli de Cirinéu. L' ajudarà á portarla.

Quinas cosas se véuen pel mon!

L' Academia de Bellas Arts de Valencia, ha demanat al govern que se l' hi concedeixi la denominació de real.

Per mi que l' hi concedeixin fins la de mitja pesseta y tot.

Y si la vol columnaria que ho diga.

Dias endarrera vá desapareixer una boca de riego de la companyia d' aguas de Besòs.

L' hassanya rá realisar-se davant de la Llotja, á la llum del dia.

Per tréure una boca de riego com aquella, 's necessita una hora de treball al menys.

Créguim que casi es més fàcil despollar al municipal qu' estiga de punt y endúrsenhi l' uniforme sense que se 'n adoni.

¡Olé!

Lista de regalos fets pel rey als toreros que ván prendre part en una de las últimes corridas de Madrid:

A *Lagartijo*, una petaca de pell de Russia ab initials y corona de brillants.

Al *Currito*, una botondura de brillants.

Al *Almendro*, un altra botondura de brillants.

A *Fernando Gomez* (el *Gallo*), una cadena de brillants.

¡Viva 'l brillo!

Créguimme á mi, senyors mestres d' estudi, en lloc de apendre á morir de gana, aprenguin á matar toros.

Diu que per l' Amèrica del Sud corren una companyia de lloros y cotorras que cantan óperas italianas.

Per Itàlia està cridat l' atenció una serie de gats afincats. Per medi de un teclat se 'ls punxa y cada gat dona una nota de l' escala.

Are no faltaria sinó que las cotorras y gats 'ls ha-rejessin.

Hi vist los acorts de la comissió de Foment encaminats á evitar gatuperis per l' istil de aquells del carrer de la *Gran Vida*.

Jo 'm creya, francament, que aquells senyors, després de lo succehit, presentarien la dimisió.

Pero no, encare tenen pit per corretjir defectes, que á dreta llei havian de corretjirlos al pendre possessió.

Barcelona, davant d' aquest zel intempestiu, no podrà ménos que dir.

—Al asno muerto, la cebada al rabo.

Lo rector de Porrera vá negarse á batejar una criatura, á pretext de que l' seu pare no cumplia ab la parroquia.

Y 'l pare vá enviar al rector de Porrera á la porra.

Una estranyesa:

Pot ensenyarsé á escriure á un gós, á un mico y fins á un gat... pero es impossible ensenyar á cap auell.

¿Qué prova aixó?

Que per escriure lo que ménos falta son las plomas.

QUÈNTQS.

Es de nit.
Pel carrer del Bisbe passa un mestre fent esses y entrabancantse.
Tot d'un plegat deixa escapar un cert soroll que...
Pero, silencio: al mateix temps toca la una.
Lo borratxo:
—Y la dona encare dirà que tinch lo rellotje espatllat... Vaig ab la Catedral.

Entre elles.
—Elissa, ¿y crèus de bona fé que l' tèu marit,ahir al sortir de casa ab l' escopeta, s' n'aná á cassar?
—Ho crech á ulls cluchs.
—Pero que no vas véure que al tornar no duya un conill, ni una llebra, ni un trist pardal?
—Precisament això 'm fà crèure que vá anarhi.
—Y are aneu á entendre las donas!

Entre pescadors de canya:
—Pero cóm t' ho arreglas Batista per agafar tants barbs?
—Cóm vols que m' ho arregli. Agafantlos.
—Pero si diu qu' estan tant escamats, que al véure un am de una hora lluny ja fujen...
—Donchs al am mèu hi pican sempre.
—Si qu' es estany.
—No ho es gens. La nit avants de anar á pescar, tiro unas quantas lluuras de tremor táraro al aigua, los barbs se purgan, y l' endemà tenen una gana que 's vola.

Andalusada.
Un xicot vá posarse mitja pesseta á la boca y estant distret vá empàssarsela.
Córrer tot seguit á buscá 'l metje, aquest extén una recepta y á la tarda quan hi torna, pregunta:
—Qué tal l' ha feta?
—Si senyor; pero sempre s' hi ha de perdre alguna cosa.
—Cóm s' entén?
—Si senyor, fins are no ha fet més que setze quartos.

Diálech entre un general y un sorge.
—General, ¿me dona permís per anar un quant temps á casa?
—Ja veurá, comensi per donarme tractament.
—Tractament? No 'n tinch pas.
—Donchs jo sí que 'n tinch.
—Y donchs si 'n té ¿perqué 'n demana?

A un borratxo de professió l' hi preguntavan:
—Digas, Baldiri, si 't feyan diputat á Corts y haguesis de parlar ¿qu' es lo que t' imposaria més?
—A mí? 'L vas d' aigua.

Un avaro al cap de quinze anys de dur lo mateix burret decideix comprarse'n un altre y 's dirigeix al mateix sombrerer.
Al obrir las ventallas, fent mitja rialleta, diu:
—No véu? Ja torno.

En una tertulia:
—Senyoreta, tinch l' honor de presentarli al senyor Fulano de Tal, que no es tant tonto com sembla.
Lo senyor Fulano de Tal:

—En efecte senyoreta; y aquetsa es la diferencia que hi ha entre 'l mèu amich y un servidor de vosté.

Un home presumptuós, deya un dia:
—De la mèva familia n' han sortit molts homes de talent.
—Es molt possible, respongué un que l' estava escoltant, y sens dubte per això no n' ha quedat gens per vosté.

Se parla d' una cantant.
—Es una gran artista! Es colossal! Y quina manera de cantar! (Això ho deya un entusiasta.)
—Tot lo que vulgas; pero ¿y la figura?
—¿Qué tens que dir de la figura?
—¿Qué tinch que dir? Que fins tè un ull més xich que l' altre.
—Un ull més xich! Al contrari, tonto. Lo que 'n tè es un de més gros.

Un pare molt riguros se proposa castigar al seu fill que acaba de fer una travessura.
—Vés, l' hi diu, vés desseguida al quart fosch, tancat á dins y pòrtam la clau.

Lo correuher de un poble de fora fà tres horas de camí per dur una carta á una casa de pagés.
Trova al masover cavant un quadro de cols y tot acostantse l' hi diu:
—Vaja Ambrós, vos duch carta del vostre noy. Ve de Buenos Ayres, no está franquejada y héu de pagar vintiquatre quartos.
—Vintiquatre quartos? fà 'l pagés. Ja te la pots entornar... Are ja sè que 'l noy es viu... Si fos mort no m' escriuria.

En los temps de anar á passar una temporada á fora, un senyor vá emportarse 'n á un establiment de banys á la dona d' un amich seu.
Lo marit, després de pendre informes, averiguá 'l seu paradero y posantse en camí, á lo millor se presenta á l' establiment, armantse una gran saragata.
—Infame! exclamava 'l marit ultrajat y ho deya en castellà: así arrastras la honra inmaculada de tu esposo?
Al veure aquell accent y aquella actitud dramática, l' amo del establiment, intervingué en la qüestió, dihent:
—Pel que veig, vostés son cómichs, y als comediants se 's cobra per endavant.

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.
Es fruita l' Hu repetida,
dos inversa es mineral;
tres es nota musical;
y no vull dir cap mentida:
vaig veure una mariposa
que ajogassada volava
y que anhelosa buscava
la tot de una fresca rosa.

S. B. DARNIUS.

II.
Si per regla general
vols tenir als homes dos-tres,
sense que sigan total
donals' hi prima al revés.

J. ESCOFET

MUDANSA.

Molt serveix per navegar
mon total posat ab a;
en l' hivern hi sol habé
mon total posat ab e;
los auccells han de sortir
de mon tot escrit ab i;
lo vestit que porto jo
es mol tot posat ab o.

T. SIMPÀTICH.

ANAGRAMA.

En Pep qu' es tot ab la Viada
y qu' es de noble total,
senyala tot á la criada
perque tregui en la bugada
las tot del seu devantat.

VERBI-GRACIA.

CONVERSA.

—Ahir passejant per la Rambla sabs á qui vaig veure? A la tèva cusina.

—A la Roseta?

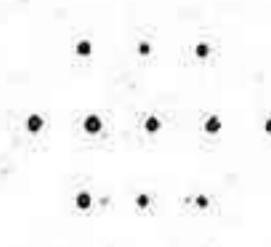
—Cá home.

—Donchs á qui?

—Búscalo que ja t' ho he dit bè prou.

J. MASSÓ

ROMBO.

Omplir los pichs ab lletres que horisontal y verticalment digan: 1.ª ratlla, una lletra. 2.ª búscalo en la cara, 3.ª nom de dona; 4.ª un número y 5.ª una v. cal

NORFE Y MARIETA.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

1 2 3 4 5 6 7 8 —Nom d' home.
4 5 3 4 5 3 2 —Aucell.
6 2 4 2 3 5 —Poble.
3 5 6 7 8 —Nom d' home.
3 2 4 2 —Animal.
4 3 5 1 —que fà soroll.
3 7 —Nota musical.
1 —Lletra.

NORFE Y MARIETA.

GEROGLIFICH.

× A =
OR
II

DAMIA.

SOLUCIONS

▲ LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO

1. XARADA 1.—*Vul-de-ment.*
2. Id. 2.—*Lá-mi-na.*
3. TRENCA-CAPS.—*Lá-mi-na.*
4. MUDANSA.—*Cars-Curs*
5. ANAGRAMA.—*Paso-Sopa-Posa.*
6. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—*Pilar.*
7. CONVERSA LOGOGRÍFICA.—*Carlos.*
8. GEROGLIFICH.—*Tot discurs té punt final.*

Barcelona: Imp. de Lluís Tasse, Arch del Teatro, 21 y 23.

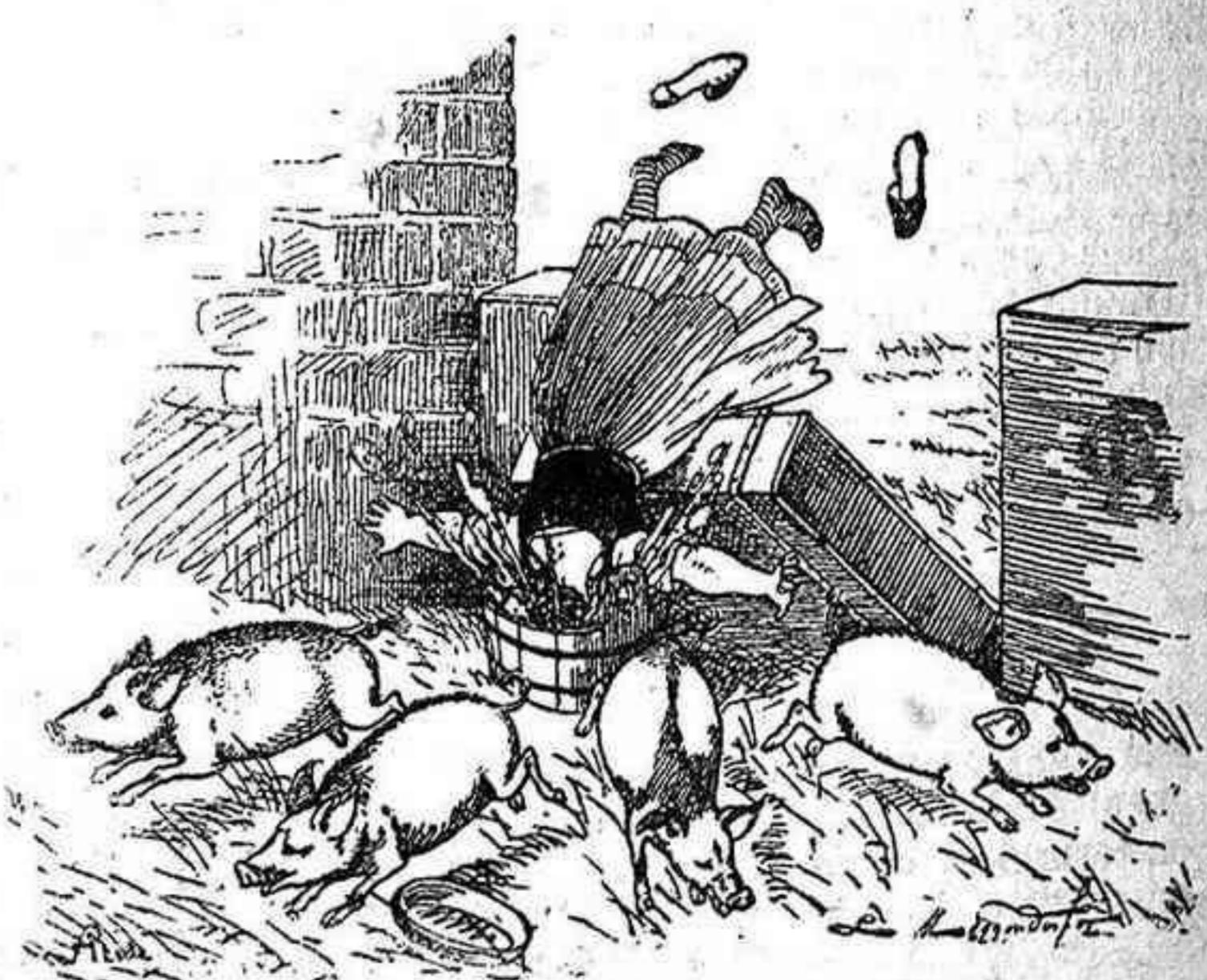
QUADROS DE MOVIMENT.—Prés al natural.

Xiu! Xiu! Xiu!

¡Y quina carpanta!

Barrabum!...